

[Henry Christensen.]

arbejdet m. m., tror jeg, socialdemokratiet skal betænke, at en vis fasthed og loyalitet i samarbejdet med andre partier også er fornøden. Derfor tillod jeg mig stiltfærdigt at advare imod, at man ville benytte socialistisk folkeparti som aktionsgenstand i de forhandlinger, der i givet fald skal føres mellem de øvrige partier. Og det råd vil jeg gerne gentage ud fra et ønske om, at der skal komme et resultat ud af skatte-reformbestræbelserne i de kommende måneder.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Jeg skal ikke forlænge denne debat, kun sige til hr. Henry Christensen, at det er vel rigtigt, at der i ethvert parti, ethvert frit parti, kan opstå et forskelligt syn på tingene i en politisk periode, hvor der foregår noget. Vi har jo da også haft perioder, hvor det var tilfældet inden for venstre, perioder, der ikke ligger så forfærdelig langt tilbage. Og da har man lov til, selvfølgelig, at iagttage, hvad der foregår på den anden side af den berømte gang her i salen, men jeg synes ikke, det er berettiget at lægge det op i et politisk plan — det gjorde hr. Henry Christensen heller ikke, men han kunne have gjort det — hvor det næsten blev til et spørgsmål, om man nu kom videre med skattereforforhandlingerne eller ej. Både finansministeren og jeg har klart fastslået, at de skal føres videre, og at de skal føres videre i overensstemmelse med den køreplan, der er blevet aftalt, og så synes jeg egentlig ikke, der er så meget mere at være i tvivl om.

Finansministeren (*Henry Grünbaum*): Det er jo ikke os, der har rejst disse problemer i den nuværende situation om kildeskat og fradragsreglen. Det var jo lederen for venstre, hr. Poul Hartling, som i Rungsted — jeg ved ikke hvorfor — holdt en tale, hvis hovedindhold var, at nu måtte socialdemokratiet ikke i de skattereforandrøftelser, vi skulle have, komme med kildeskatten og sige noget om skattefradragsreglen, og hvis man gjorde det, ville venstre ikke forhandle med regeringen. Sådan var det. Det har naturligvis undret os, og det har også undret mig som finansminister, som én, der skulle være med i dette arbejde, at

venstre pludselig følte trang til over for offentligheden at proklamere meget skarpt, næsten ultimativt, hvad regeringen ikke måtte, uden at regeringen selv på daværende tidspunkt havde været fremme med noget særligt på det felt. Der var sådan set ro omkring spørgsmålet, og det skal man vel også have med i billedet, når man skal tage stilling til disse problemer. Derfor har vi ikke ønsket — og kan naturligvis heller ikke over for befolkningen finde os i — at andre partier fortæller os, hvad vi må eller ikke må tage med ind i forhandlingen om en skattereform. Naturligvis har venstre lov til at sige, at de vil ikke være med til en kildeskat, eller de vil ikke være med til ophævelse af skattefradragsreglen, det er helt i orden, og vi andre kan sige noget andet; men man kan ikke stille dette op som betingelser på forhånd, det synes vi er usagligt.

Vi synes i det hele taget, at diskussionen omkring kildeskatten er en diskussion, som oppositionen har rejst. Og om det er usagligt? Vel kan man anføre forskellige indvendinger imod den; det kan der imod alting, men det er, kan man sige, som om man ser rødt, når man hører om kildeskatten. Man er fuldstændig paralyseret og vil overhovedet ikke ind i en saglig drøftelse af kildeskatten, og det forekommer noget urimeligt, at et spørgsmål, som dog vel over halvdelen af befolkningen og måske endda over halvdelen af tingets medlemmer går ind for, ikke kan drøftes på saglig vis. Her siger man: det er tabu, det må I ikke snakke om, og hvis I kommer med det, vil vi ikke være med til forhandling.

Hvem er det så, der ikke vil forhandle, hvem er det så, der stiller betingelser? Er det regeringen, eller er det — i dette tilfælde altså — venstre? Jeg kan ikke drage anden konklusion af det, jeg her har sagt, end at det er venstre, der stiller disse skarpe betingelser op. Vi burde kunne drøfte rent sagligt, lidenskabsløst, et sådant spørgsmål som kildeskatten, som dog indeholder så store ting, at det ikke er uberettiget, at regeringen ønsker det taget med ind i en drøftelse af skattereformen. Derfor mener vi, vi er på saglighedens grund, og vi vil fortsat og stærkt — men ikke som ultimatum — have dette spørgsmål med i skatteforhandlingerne.